

Arrest

nr. 270 149 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Saint-Remy 13/001
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraanse staatsburger afkomstig uit Ahwaz en van Arabische origine. U bent van geboorte een Sjiitische moslim. In azar 1396 (Perzische kalender, volgens westerse kalender november/december 2017) kwam u een man uit uw buurt, B. Y. (...), toevallig tegen. U sprak met hem af om naar het Saheli-park in Ahwaz te gaan. In het park vroeg B. (...) of u twee dagen later met hem ergens mee naar toe wou gaan. Twee dagen na dit gesprek ging u samen met B. (...) naar een huiskerk te Ahwaz. U volgde vanaf dan elke zondag sessies in deze huiskerk. Drie of vier maanden na uw eerste viering in de huiskerk voelde u zich echt bekeerd tot het Christendom en vertelde u aan B. (...) dat u gelovig was. In tir 1397 (juni/juli 2018) kon u niet aanwezig zijn op de sessie in uw huiskerk omdat u

moest werken in een ziekenhuis. B. (...) belde u toen op met de melding dat leden van het Ettelaat (ministerie van informatie) de dienst van de huiskerk waren binnen gevallen, de leden van uw huiskerk opgepakt waren en u hem niet meer mocht bellen. Hierna dook u dadelijk bij uw oom A. (...) in Ahwaz onder. Op 22 tir 1397 (13 juli 2018) deed het Ettelaat een inval in uw woning in Iran waarna u op 23 tir 1397 (14 juli 2018) Iran ontvluchtte en vanuit Teheran een rechtstreekse vlucht naar Belgrado/Servië nam. U reisde vanuit Servië verder naar België waar u op 23 november 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Begin 2019, ongeveer drie maanden na uw aankomst in België, ging u voor de eerste keer naar de Iraanse kerk in Brussel, sindsdien neemt u wekelijks deel aan de vieringen en volgt u wekelijks bijbelstudies. In november 2019 kreeg u in België een kind met D. S. M. D. (...).

Op 10 november 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw bekering tot het Christendom, uw aanwezigheid in de huiskerk en de inval die er plaatsvond, niet aannemelijk gemaakt had. U tekende hiertegen op 14 december 2020 beroep aan. Op 21 juni 2021 werd uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen. Op 27 juli 2021 diende u zonder België verlaten te hebben een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelt naar aanleiding van uw tweede verzoek dat u niet kan terugkeren naar Iran omdat uw leven in gevaar is omwille van de problemen die u tijdens uw eerste verzoek kenbaar maakte en omdat u een kind met uw expartner D. S. M. D. (...) heeft in België.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer. Uw doopcertificaat van de Iraanse kerk van Brussel waarin staat dat u op 10 juli 2021 gedoopt werd, uw brief van een priester d.d. 17 augustus 2021 waarin staat dat u bekeerd bent, artikelen van Wikipedia waarmee u wil aantonen dat er vele mensen in Iran gearresteerd en geëxecuteerd worden omwille van hun bekering, kopieën van correspondentie met advocaten waarin vermeld wordt dat u in het kantoor van 'Sampermans advocaten' langs ging om te kijken hoe u de procedure van gedwongen erkenning van uw vaderschap zou kunnen aanvatten en foto's van uzelf met een kind.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. Zo verklaart u in het kader van uw tweede verzoek dat uw leven in gevaar is omwille van de problemen die u in uw eerste verzoek aankaartte (DVZ-vragenlijst volgend verzoek; vraag 16) en legde u hieromtrent een doopcertificaat en een brief van een priester neer (doc 1 & 2). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien u uw bekering tot het Christendom, uw aanwezigheid in een huiskerk in Iran en de inval die er plaatsvond niet aannemelijk kon maken. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

Immers, het feit dat u in het kader van uw volgende verzoek een doopattest (doc 1) en een brief van uw priester (doc 2) heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u -zoals blijkt uit de beslissing die door het CGVS werd genomen in het kader van uw eerste verzoek en die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd werd- geenszins deed.

Daar waar u aanvoert dat uw ex-partner weigerachtig staat tegenover het contact tussen u en uw zontje en u in wezen aanvoert dat een terugkeer naar Iran uw recht op de eerbiediging van het familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, schendt (DVZ-vragenlijst volgend verzoek; vraag 13 + vraag 16), dient erop gewezen te worden dat het CGVS uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van Vreemdelingenwet). Onderhavige beslissing maakt zodoende geen inmenging in uw privé-, familie- of gezinsleven uit, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en bevat evenmin een absoluut verbod voor u om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft deze beslissing aangaande uw verzoek om internationale bescherming tot gevolg dat u definitief van uw zoon wordt gescheiden. De commissaris-generaal gaat louter na of er in uw hoofde al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. De artikels van Wikipedia handelen vooreerst niet over u persoonlijk. Bovendien wijst, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van uw bekering tot het Christendom, niets er op dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. De kopieën van correspondentie met advocaten en foto's van uzelf met een kind houden tot slot verband met uw verklaringen dat u een zoon heeft in België maar wijzigen niets aan bovenstaande zienswijze dat het CGVS uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de richtlijn 2005/85/EG van De Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”. Tevens meent zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Voorts ziet de Raad niet in op welke manier de bestreden beslissing behept zou (kunnen) zijn met machtsoverschrijding. Immers heeft de commissaris-generaal de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij concretiseert evenmin op welke wijze er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2021 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 23 november 2018 door de commissaris-generaal op 10 november 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat zij haar bekering tot het christendom, haar aanwezigheid in de huiskerk en de inval die er plaatsvond, niet aannemelijk had gemaakt. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 256 851 van 21 juni 2021. Verzoekende partij tekende geen cassatieberoep aan bij de Raad van State.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorige verzoek.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift dan ook kritiek uit op motieven van de weigeringsbeslissing die door verwerende partij werd genomen in het kader van haar eerste verzoek, dient de Raad vast te stellen dat de rechtsmacht van de Raad *in casu* is uitgeput nu de Raad hierover reeds heeft geoordeeld in het kader van het door verzoekende partij ingestelde beroep tegen deze weigeringsbeslissing (zie arrest nr. 256 851 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 juni 2021).

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorig verzoek. Tevens haalt zij aan dat zij een kind in België heeft met haar ex-partner.

2.2.7. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Immers wordt door verwerende partij dienaangaande vastgesteld dat (i) het feit dat zij in het kader van haar huidig verzoek een doopattest en een brief van haar priester heeft neergelegd, niet wil zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering; (ii) waar zij aanvoert dat haar ex-partner weigerachtig staat tegenover het contact tussen haar en haar zoontje en zij in wezen aanvoert dat een terugkeer naar Iran haar recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM schendt, erop gewezen dient te worden dat het CGVS uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, dat onderhavige beslissing zodoende geen inmenging in haar privé-, familie- of gezinsleven uitmaakt, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn, en dat de beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en evenmin een absoluut verbod bevat voor haar om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch tot gevolg heeft dat zij definitief van haar zoon wordt gescheiden; (iii) de bijgebrachte artikels van Wikipedia niet over haar persoonlijk handelen en bovendien niets erop wijst, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van haar bekering tot het christendom, dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving; en (iv) de kopieën van correspondentie met advocaten en foto's van haarzelf met een kind verband houden met haar verklaringen dat zij een zoon heeft in België maar niets wijzigen aan bovenstaande zienswijze dat het CGVS uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die voormelde motieven, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.8. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerdere verklaringen, en het op algemene wijze tegenpreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij hekelt dat een beslissing inzake haar tweede verzoek werd genomen zonder dat een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plaatsvond en meent dat verwerende partij hiermee voormelde richtlijn 2005/85/EG – zij verwijst in het bijzonder naar artikel 34 van voormelde richtlijn – en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie schendt, duidt de Raad erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat voormeld artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet een gedeeltelijke omzetting betreft van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 95*). Artikel 40.2 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaand verzoek om internationale bescherming. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. Artikel 34.1 van de richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat de bevoegde instantie in dat geval kan afzien van een persoonlijk gehoor.

Verder wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij wel degelijk de kans heeft gehad om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten. Verzoekende partij werd middels de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de gelegenheid gesteld nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 7, deel 'DVZ', verklaring volgend verzoek). Zo werd haar onder meer uitgebreid de kans gegeven om de redenen van haar huidig verzoek om internationale bescherming te verduidelijken (administratief dossier, stuk 7, deel 'DVZ', verklaring volgend verzoek, vraag 16). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld.

Ten slotte benadrukt de Raad nog dat aan verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen (administratief dossier, stuk 7, deel 'DVZ', verklaring volgend verzoek). Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De door verzoekende partij aangevoerde schending van de procedurerichtlijn 2005/85/EG – herzien door voormelde richtlijn 2013/32/EU – en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.10. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat de commissaris-generaal faalt in haar samenwerkingsplicht en in haar plicht om na te gaan of er een vrees tot vervolging of tot ernstige schade bestaat in hoofde van verzoekende partij in geval van terugkeer en dat de commissaris-generaal de zaak niet in haar totaliteit bestudeerd heeft, onderstreept de Raad dat in het kader van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek niet dient te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofde van de verwerende partij op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* werd door verwerende partij rekening gehouden met alle nieuwe elementen die door verzoekende partij werden aangevoerd in het kader van haar huidig volgend verzoek.

2.2.11. In zoverre verzoekende partij meent dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de door haar bijgebrachte stukken, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing op

omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom de door haar bijgebrachte stukken niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen ernstige poging onderneemt om desbetreffende motieven *in concreto* in een ander daglicht te stellen. Dergelijk verweer biedt allerm minst soelaas. Ook met een loutere verwijzing naar een nota van *Nansen* d.d. maart 2018 over de beoordeling van de bewijsmiddelen inzake asiel (bijlage 2 van het verzoekschrift), werpt verzoekende partij geenszins een ander licht op de verschillende pertinente vaststellingen die verwerende partij doet in verband met de door haar bijgebrachte stukken.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij nog benadrukt dat zij op 10 juli 2021 werd gedoopt, zo blijkt uit het door haar bijgebrachte doopattest, en meent dat alleen al het feit dat zij gedoopt is haar in levensgevaar brengt, duidt de Raad erop dat nergens uit blijkt dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn. Door verwerende partij wordt voorts terecht opgemerkt dat het doopattest (en de brief van haar priester) niet volstaan om aan te tonen dat er sprake is van een geloofwaardige bekering. Deze stukken werpen dan ook geen ander licht op de in het kader van haar eerste verzoek gedane vaststelling dat zij niet aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving.

Ook het nieuwe attest van verzoekers priester, dat dateert van 14 maart 2022 en dat door middel van een aanvullende nota wordt neergelegd door verzoeker, is hoegenaamd niet van zulke aard dat dit afbreuk zou kunnen doen aan de voorgaande en aan de in het kader van zijn vorig verzoek gedane beoordeling. Dit attest vertoont, net als de reeds eerder door hem neergelegde brief, namelijk een duidelijk gesolliciteerd karakter, werd nadrukkelijk opgesteld ten behoeve van verzoeker en werd klaarblijkelijk opgesteld op diens vraag en met het oogmerk dit aan te wenden in het kader van zijn procedure internationale bescherming en/of om hem aan een verblijfsstatus in België te helpen. Bovendien gaat het uit van een zogezegde geloofsgenoot van verzoeker, die een persoonlijke band vertoont met verzoeker en die duidelijk tot doel heeft en het zichzelf kennelijk tot taak heeft aangemeten om verzoeker bij te staan in diens betrachtingen. Aan dergelijke attesten kan hoe dan ook hoogstens een ondersteunende werking worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardige en overtuigende bekering en een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter in het geheel niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent deze elementen te herstellen, vormen zij geen indicatie of bewijs voor de ernst en de oprechtheid van het religieuze engagement van de betrokkene en sluiten zij niet uit dat diens engagement en gedragingen in België en ten overstaan van de opstellers van deze attesten zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen. Als dusdanig kan het nieuw neergelegde attest, net als de reeds eerder neergelegde stukken inzake verzoekers religieuze activiteiten in België, aldus geenszins afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

2.2.13. Daar waar in het verzoekschrift nog opgeworpen wordt dat “(h)et feit dat het CGVS het relaas van verzoeker niet geloofwaardig acht (...) haar niet (ontslaat) van de verplichting te onderzoeken of verzoeker zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied”, duidt de Raad erop dat verzoekende partij afkomstig is uit Iran en niet uit een UNRWA-mandaatgebied. Van een terugkeer naar een UNRWA-mandaatgebied is dan ook geenszins sprake. Het betreft hier dus waarschijnlijk en vermoedelijk knip- en plakwerkvergissingen vanwege de raadsman van verzoekende partij, ontleend aan andere verzoekschriften.

2.2.14. Ten slotte merkt de Raad nog op dat de verwijzing van verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig is in haar verweer. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentwaarde. Het verzoek van verzoekende partij dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

2.2.15. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de

bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5). Tevens blijkt dat rekening werd gehouden met de verklaringen die verzoekende partij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi (administratief dossier, stuk 7, verklaring volgend verzoek). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT